

Biddur DURMAZGİL'in Maceraları

ALAADDİN

BEKEN

ÇİZER:

DENİZ

AVCIER

GECE YARISI ZİYARETÇİSİ

Gece Yarısı

Ziyaretçisi

Çok sıcak bir yaz gecesi idi.

Elimdeki kitabı bırakıp uyumak mümkün görünmüyordu. Ailece her akşam yaptığımız okuma saatimiz çoktan bitmişti. Kitabın kapağına içim ürpererek bir kez daha baktım. Karanlığa yakın yeşil bir sis tabakasının içinde bir çocuk resmi vardı. Kitap kapağındaki gizemli çocuğun bana göz kırptığına inanmalı mıydım? Okuduğum ilk satırlardan beri tuhaf bir olaylar dizisi başlamıştı.

Çoktan uyumuş olmam gerekiyordu. Fakat tükenen her sayfa bir sonrakini merak ettirdiğinden vaktin gece yarısına yaklaştığının farkında bile değildim.

Annem farkındaydı. O her şeyin farkında.

Farkında olan annem: “Uyumadığını biliyorum Bidur, koşarken vardığın en son yerde dur ve usulca yatağına gir, uyu!”

Annemin ne söylediğini anlamamış gibi bakmanın öyle. Kitabı okurken oturduğumu düşünmüyorsunuzdur herhâlde. Yerinde duramayan bir çocuğun kitap okurken uzanacağını mı sandı-

nız? Beni şöyle hayal edin: Üstümde mavi bir tişört, pijama rengini ve deseni söylemek istemiyorum. Gülen sarı balıkların pembe bir deniz içinde yüzdüğü tabloyu hangi moda tasarımcısı pijama yaptıysa artık. Neyse burayı atlıyo-

rum, pijamanın renk ve desenini bilmenizin size ne faydası olacak ki, bilmeyin. Elimde kitap, odanın bir köşesinden tüm açılarla diğer köşelere koşuyorum. Hayır, gece sporu yapmıyorum. Okurken karakterimi baskılamama gerek yok. Adım bu yüzden **“Bidur”**.

► Uykusu kaçmış annem: “Bidur, ayaklarının pat pat sesleri tüm evde yankılanıyor, hazır ablanın çenesi de kapanmışken sen de dur ve uyu.”

~~~~~

Ayağımın ses ayarlarıyla oynamam mümkün değil ki. Çünkü ses kısma ya da **“sessiz koşma modu”** özelliğine sahip değil. Bu kusurum tamamen annemle ilgili, böyle bir ürün dünyaya getirmişken üzerinde daha fazla çalışabilirdi. Hazır bu kadar muhteşem bir çocuk doğmuşken teknik ayarları sonradan şikâyet edemeyeceği şekilde yetiştirebilirdi. Yani ben koşuyorum diye şimdi böyle sitem etmenin kime ne faydası olacak? Zamanında düşünseydi.

~~~~~

Annem de benimle aynı fikirde olmalı ki başka bir uyarı gelmedi. Ben de kitabın sayfaları arasında kayboldum.

Ablam erkenden uyuduğundan derin bir horultunun içindeydi.

Bir ara horultu o kadar yükseldi ki etrafımızı savaş uçakları sardı sandım.

Durup kulak kabarttım.

Hayır, ses ablamın odasından gelmiyordu.

Halının ayağımın altında titremeye başladığını fark ettim. Perde, dışarıdan biri itiyormuş gibi odanın içine savruldu.

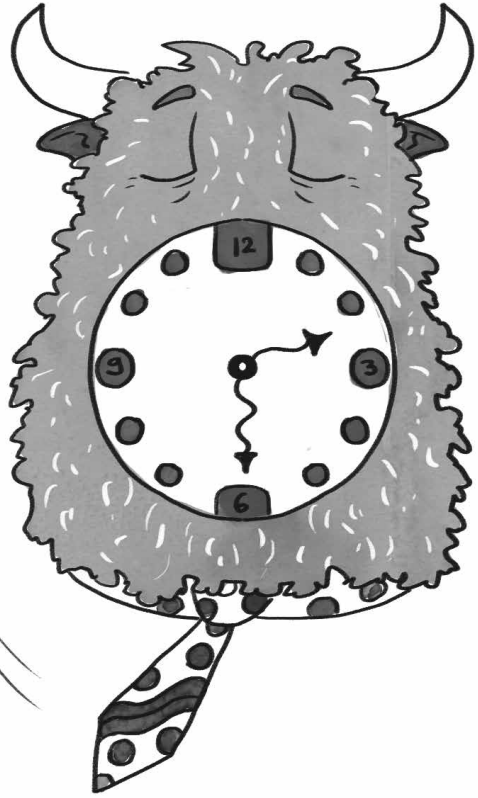
Duvardaki saat gece yarısı 02.30'u gösteriyor.

Ayak uçlarıma basa basa pencereye yaklaştım. Perdeyi araladığımda bir de ne göreyim?

Parktaki uzun ve geniş çınar ağacı...

Başka ne görmemi bekliyordunuz ki? Yüzyıllık çınar ağacı, bir gece ben uyuyamadım diye kanatlanıp uçacak değildi ya.

Horultuya benzeyen ses gittikçe yükseldi.

Ablam rüyasında geçen dönemden kalan müzik ödevini çalışıyordur diye düşündüm. Bilinçaltı işte. Çünkü sesler ritmik bir yükselme-düşme temposundaydı. Ablam uyurken daha yetenekli olmalıydı. Çenesi o ara kapalı olduğu için beyni sadece yeteneğe odaklanabiliyordu. Beynindeki oksijen deposunun tümünü çenesi için harcadığını biliyorsunuz zaten. Giysilerinden tutun yediği meyvelere kadar her çeşit varlık onun sohbet arkadaşısıdır.

Onun yegâne süper gücü çenesidir. Bazen beni çok kızdırdığında şakalaşmak için ona **“Beyni çenesinde geziyor.”** derdim. Yeterince kızdırmayı başaramadığımda **“Beyni çenesinden terk.”** diye bir şarkı mırıldanırdım. Ama o zaten bu sözlerin hiçbirini duymazdı. Durmadan konuşan bir insan ne söylerseniz söyleyin, anlamaz. Onun

için ablamı sözlerle kızdıramazsınız. Tamam kabul, ben de kızdıramam. Muhtemelen bir gün ömür şarjı bittiğinde en son kalbi değil çenesi duracaktı. Diyorum diye ablamı sevmediğimi sanmayın sakın. Onu çok severim, koştuktan bile çok. Tamam, en büyük kanıtım buydu. Bidur, birini koştuktan çok sevdiğini söylüyorsa gerçekten çok seviyordur. İmandınız, biliyorum.

Perdeyi tekrar çekip ablamın mekânına doğru yürüdüm. Pembe Mekân'a yaklaşmıştım ki koridorun sonunda bir gürültü koptu.

Çığlığı bastım. Aynı anda dedemin de çığlığını duydum.

Harika... Çıgılık atma düetimiz seyirci bile toplamıştı. Annem ve babam odalarının kapısında bir bana bir dedeme bakıyorlardı. Gece yarısı bu harika orkestrayı neden kurduğumuza şaşırmış olmalıydılar.

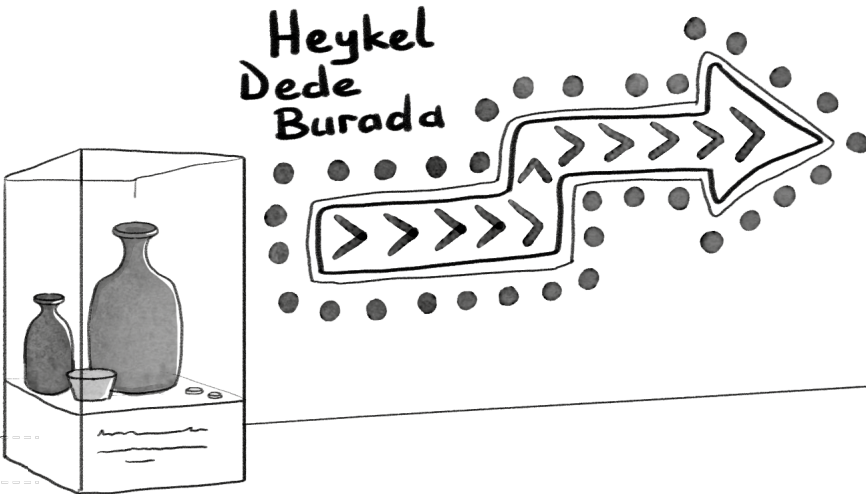
Dedem, korkudan beti benzi atmış, yerinde kurşun asker gibi durmuştu.

➡ **Şaşkınlığını atan annem:** "Neden çığlık attınız ikiniz de? Ne oldu Bidur? Baba?"

➡ **Korkudan kırılan ses parçası boğazıma batan ben:** "Tuvalete gidecektim."

➡ **Yanlışımı hemen fark eden babam:** "Tuvalet koridorun diğer tarafında... Durduğun yere ve yüzünün dönük olduğu tarafa bakarsak koordinatların farklı bir hedef gösteriyor."

Annem şaşkın şaşkın babamın yüzüne baktı. Babamın zekâ sızdıran bilim harikası sözleri, bir anda ortama kalite katmıştı. Tek eksik bu kali-

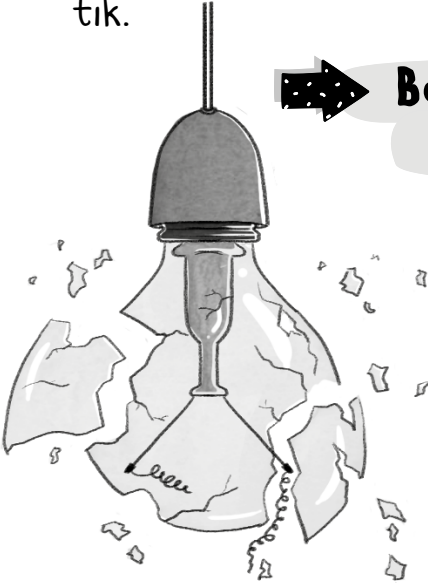
teyi kaldırabilecek bilim insanlarının orada olmamasıydı.

Dedem ise hâlâ yerinde duruyordu. Tarihte korkudan heykele dönüşen insanların varlığından bahsediliyor mu acaba? Dedem benim yüzümden bir heykele dönüştüyse kendimi asla affetmeyecektim. Çok kısa bir an bir müzede dedemi bir mermer zemin üzerinde hayal ettim. Mermerde **“Torunuyla çığlıklaşıırken korkudan taşla dönen dede”** yazılı bir levha.

Müzede heykel sandığım o taşlar, bir zamanlar dedem gibi korkan adamlar mıydı yoksa?

Üçümüz de dedeme bakıyorduk ve onun neden koridorda bulunduğunu merak etmeye başlamıştık.

Babam: “Baba, peki sen neden koridordasın?”

Tam o anda koridordaki açık ampul güm diye patladı. Ve üçümüz birden çığlık attık. Orkestramız gittikçe zenginleşiyordu.

Annemin detone çığlığı grup kariyerimizi tehlikeye atmış olsa da...

Çığlık, dedemin panzehiri oldu. Birden yerinden fırladı ve bize doğru koştu.

Annem ve babam da... He tabii, o karanlıkta olanı size anlatmamı bekliyorsunuz değil mi?

Görebiliyorum sanki. Karanlık diyorum. Ampul patladı, hey!

Annem hemen kendi odasının kapısını sonuna kadar aralayıp prize dokundu.

Prize dokunmasıyla ışık saçan ampul de anında patlayıp karanlığa gömüldü.

➡ **Şesi dilinin ucunda sıvılaşmış dağ-
lan dedem:** "Neler oluyor?" dedi.

Dedemin konuşabilmesi içimize su serpti. Onu gördüğümüz son ışık sahnesinde durumu pek iyi görünmüyordu. Müzeye konulmayacağını bilmek de beni rahatlattı.

➡ **Babam:** "Baba, söylesene neler oldu? Neden Bidur'la koridordaydınız?"

➡ **Sıvılaşmış sesi tekrar katı hâle
geçen dedem:** "Bir homurtu yükseldi. Ara-
ba motoru sesi gibi... Uyandım. Şeyy, dördünüz
birden horlama korosu kurmuşsunuz gibi bir ses.
Yani şey, dört kişinin birden aynı tonda horlama
orkestrası pek olağan gelmedi, takdir edersin-
niz."

Aynı şeyi düşünen annem: "Evet, ben de aynısını duydum. Gece yarısı bu horuldama birlikteliği ne, diye düşündüm. Sonra yani, Bidur senin yanında uyudu da, ondan şey sandım. Bir elin nesi var iki elin sesi var gibi. Buna benzer."

Ben: "Hayır, odamdaydım. Ben ablam horulduyor sandım. Boğazı yırtılır diye korkmadım değil. Çok güçlüydü."

Dedem kaldığı yerden devam etti.

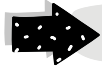

Dedem: "İşte, kalktım, ışığı açayım dedim, ampul birden patlayınca korkuyla koridora sığırdım. O anda da koridordaki askılığı devirdim işte!"

Garip! Dördümüz de aynı sesleri işitmiştik.

Ve daha garip olanı: Önce dedemin odasındaki ampul patladı, ardından koridordaki. En son da annemin odasındaki. Bunlar ne demek oluyordu? Evde ampul isyanı mı çıktı, nedir?

Şesi heyecan kılıfının

içindeki babam: "Her-

kes yerinde dursun. Bi-

dur sen de dur! Salonun

ampulünü deneyeceğim.

Bidur, durdun mu? Nere-

deydi bu ampul? Dur de-

dim Bidur! Şu yanımdan

hızla geçen cisim Bidur

muydu?"

Işık olsa nerede duraca-

ğımı bilirdim ama karanlıkta

söyle rahatça durulacak bir yer

bulup park etmek zordu. Du-

vara toslayıp düşmediğim sürece

koşmakta bir sakınca yok.

Babamın karanlıktaki ayak seslerini işittim. Az

önceki sesler çoktan dinmişti. Soluklarımızı du-

yacak kadar sessizdi ortalık. İç organlarımız bile

neredeyse çalışmaya ara vermiş, **"Ne olacak**

bu işin sonu?" diye susmuştu.

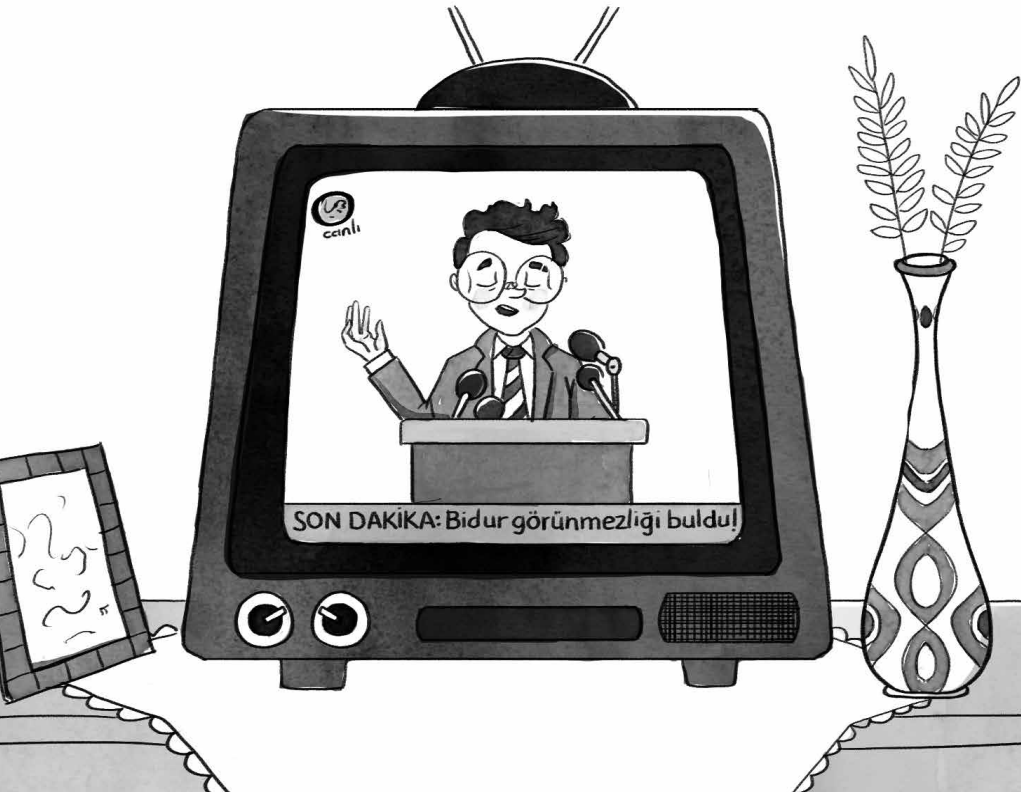

Amanın, kalbim! He atıyor, sorun yok. Bir an sandım ki...

Heyecanlandığımızda kalbimizin daha hızlı ve gürültülü atması gerekmiyor mu? Tamam ya şaka yaptım, hemen açık yakalamaya çalışmayın. Bazen çok hızlı attığında durmuş gibi hissedebilirsiniz pekâlâ. Vantilatörlerin kanatlarını dönerken göremezsiniz mesela. Hızlı olmak bazen görünmez yapar. İleride bilim insanı olursam yapacağım ilk iş görünmezliği bulmak olacak. Mesela renkleri görünmez yapmayı başardım.

Sırıtaçağınıza siz de deneyin, görün o zaman. Bir tabağın içine farklı renklerde kâğıtlar yapıştırın. Sarı, kırmızı, mavi, yeşil... Renkler işte, hepsinden gökkuşağı oluşturun. Sonra tabağı tüm gücünüzle hızla çevirin. Hop, kayboldu renkler. Ne görüyorsunuz? Aaaa nereye gitti o mavi, yeşil, kırmızı? İşte görünmezlik

budur. Ve sırrımı kimseye söylemediğim için bu iş bana kalacak. Yeter ki büyüyeyim. Şimdiden duyuyorum "Evet, tüm dünya uluslarının yerinde duramamasıyla tanıdığı Türk Bilim İnsanı Bidur Durmazgil, görünmezliği buldu. Şimdi görünmezliği gösterecek. Nasıl gösterecek, görünmezlik görünmez ki. Buldum diyorsa bulmuştur. Hele ki bunu yerinde durarak diyorsa kesin bulmuştur. Ve bu sözlerle ekranlarında dünyanın en yakışıklı bilim adamı gururla gülümseyecek. Gördüğünüz

gibi kalbin durması, kalbin çok hızlı atmasıyla da benzerlik taşıyor. Yani sanırım... Ben büyüyene kadar birileri bunu doğrulasın işte. Aman neyse, kalbim yerinde duruyor, oh bel!

Babam salonun prizine dokundu. Ampul ortalığa ışık saçtı. O anda hepimiz birbirimizin yüzünü gördük.

Annemin ağzı bir elma ısirmaya hazırlanmış gibi aralıktı.

Dedem ise gözleri dürbün rolünde en yakından en uzağına araziyi inceleme hâlindeydi.

Benim ne hâlde durduğum da ancak babamın açıklayıcı sesinde belli oldu.

Gülen babam: “Bidu, o ne hâl öyle? Bir ayağın diğerinin neredeyse bir metre önünde. Dört nala koşmaya hazır bir at gibi.. Hahahaa!”

He çok komik! Her şey çok normal, benim duruşum anormal.

Babamın gülmesi ortamdaki gerginliği bir anda attı. Annemin ve dedemin yüzüne yayılan gülümseme yine de çok şirindi.